

GOLDEN PARSONS

IN DE SCHADUW VAN
DE ZONNEKONING

MOZAÏEK | ROMAN

In de schaduw
van de
Zonnekoning

In de schaduw van de Zonnekoning is het eerste deel in een serie van drie romans die zich afspelen in de tijd van de hugenotenvervolging.

Lees ook de vervolgdelen, *Gevangene van Versailles* en *Beloften van vrijheid*.

Golden Parsons

In de schaduw
van de
Zonnekoning

vertaling Marisa Rappard

Tweede druk

UITGEVERIJ MOZAIËK • ZOETERMEER

Tweede druk 2012

Omslagontwerp Wil Immink
Vertaling Marisa Rappard
Layout/dtp Gerard de Groot

Oorspronkelijk verschenen bij Thomas Nelson Inc., Nashville, Tennessee (USA),
onder de titel *In the shadow of the Sun King*.

ISBN 978 90 239 9324 7

NUR 342

© Engelstalige versie 2008 Golden Parsons

© Nederlandstalige versie 2010 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Alle rechten voorbehouden

www.uitgeverijmozaiek.nl

*Ter nagedachtenis aan mijn moeder Lois Clark Keyes
(23 juli 1913-20 juni 2007);
zij liet ons een Frans hugenotenerfgoed na, waardoor het
zaad van het geloof bij ons in vruchtbare aarde is gevallen

en voor mijn man Blaine Parsons, die er geen moment aan
heeft getwijfeld dat dit verhaal gepubliceerd zou worden.*

Historische achtergrond

De gewijde zalen uit de kerkelijke geschiedenis zijn besmeurd met bloed. In de loop der eeuwen hebben christenen van allerlei gezindten getracht in vrijheid de God te aanbidden die mens is geworden om ons te verlossen. Velen hebben die pogingen echter met hun leven moeten bekopen. De mens is van nature zondig; daarom is hij geneigd mensen die een ander geloof aanhangen dan hijzelf te verafschuwen. Nergens in de geschiedenis is dit zo duidelijk gebleken als in de tijd van de zeventiende-eeuwse Franse koning Lodewijk XIV, oftewel Louis Quatorze.

Met Maarten Luthers verklaring van *sola scriptura, sola fide en sola gratia* werd de Reformatie ingeluid. Deze verklaring was van grote invloed op de leer van de Franse hugenoten (protestanten). Ook de leer van Johannes Calvijn (in deze vertaling Jean Calvin genoemd) speelde een grote rol. Calvijn was een zeer geleerd Fransman, die uiteindelijk om zijn groeiende geloofsovertuigingen naar Genève moest uitwijken. Het geloof van de hugenoten was hoofdzakelijk gefundeerd op de leer dat alleen het geloof reddend is – niet de werken die men doet. Even belangrijk was het besef dat God met ieder mens persoonlijk een band wil onderhouden, en dat Christus dit door zijn sterven aan het kruis mogelijk heeft gemaakt. Deze leerstelling stond lijnrecht tegenover het rooms-katholieke geloof, omdat binnen de Rooms-Katholieke Kerk niet Christus, maar een geestelijke als bemiddelaar optreedt in het contact tussen mens en God.

Door de inhoudelijke verschillen tussen deze twee geloven liepen de spanningen tussen katholieken en protestanten hoog op. In 1572 werd er op de avond van Sint-Bartholomeus in de straten van Parijs een bloedbad aangericht onder duizenden hugenoten. Dit gebeurde tijdens de bruiloft van de protestant Hendrik van Navarra (oftewel Henri de Navarre) en zijn katholieke bruid Margaretha de' Medici. Hoewel Calvijn zelf tegen gewelddadig verzet was, begonnen de hugenoten daar, mede door deze gebeurtenis, anders over te denken. Andere Franse protestantse leiders lieten steeds meer ruimte voor gewapend verzet tegen de tirannieke koning. Er verspreidde zich een golf van geweld over Frankrijk. In 1598 echter deed Hendrik van Navarra, die inmiddels heerste als koning Hendrik IV, het Edict van Nantes uitgaan. In dit edict verordende hij dat de hugenoten wettelijk erkend moesten worden en verschafte hij hun het recht op vrije godsdienstuitoefening.

In weerwil van dit officiële voorschrift is de katholieke kerk er nooit mee akkoord gegaan dat de hugenoten getolereerd zouden worden. De geestelijken en adviseurs aan het hof van koning Lodewijk XIV overtuigden hem ervan, dat de stabiliteit van zijn bewind op een morele sociale orde berustte die zou instorten zonder de steun van één staatsreligie. Langzamerhand volgde een reeks verordeningen die erop uitliepen dat het Edict van Nantes geheel werd herroepen.

In 1660 vroeg de groep geestelijken koning Lodewijk alle scholen en ziekenhuizen van de hugenoten te sluiten en hun geen staatsbetrekkingen meer te verlenen. In 1670 adviseerden ze dat kinderen zich tot het katholicisme moesten bekeren als ze zeven jaar oud waren. Ze moesten van hun hugenotenouders worden weggenomen om te worden heropgevoed in een klooster. In 1675 werden gemengde huwelijken ongeldig verklaard en de kinderen

uit die huwelijken onwettig.

Ondertussen waren de dragonnades begonnen. Troepen dragonders, soldaten van koning Lodewijk, vorderden privéwoningen van hugenoten en kwartierden er in. Vooral de huizen van de welgestelden waren bij hen in trek. Ze beroofden, mishandelden en verkrachtten de bewoners van die huizen om hen te dwingen zich tot het rooms-katholieke geloof te bekeren. Uit angst wendden vele hugenoten een bekering voor. Duizenden anderen verlieten hun huis en vluchtten naar het buitenland. De Franse economie had zwaar te lijden onder de vlucht van deze bekwame mensen, veelal handelaars en kunstenaars.

Een provincie waar met uitzonderlijke moed weerstand werd geboden, was de zuidelijke provincie de Dauphiné, waar de familie Vaudois woonde. Op deze plek en in deze roerige tijd begint ons verhaal.

Madeleine stond bij de put en zette haar emmer vol versgeplukte bloemen op de rand. Midden in haar beweging hield ze stil. Geblaf doorbrak de stilte van de namiddag, vogels vlogen op uit de bomen. In de verte hoorde ze het gedreun van paardenhoeven.

De emmer, die wankelend op de rand van de put had gestaan, ontglipte haar en viel kletterend op het keistenen pad. De kleurrijke bloemen bleven verspreid over de grond liggen. Madeleine tilde haar rokken op en begon te rennen, van de zijkant van het herenhuis naar de ingang, hier en daar een kwakende eend of gans ontwijkend. Eenmaal op het grindpad bij de voordeur keek ze de met bomen omzoomde laan af en ze hoorde François nog voor ze hem zag.

Die ochtend was haar man naar Grenoble gereden om op de verkoop van hun twee stamboekpaarden toe te zien; nu galoppeerde hij haar blikveld in. Zijn donkere haar wapperde vanonder zijn hoed om zijn schouders en hij had een verwilderde blik in zijn ogen.

‘Dragonders! Ik zag ze vanaf de bergrichel!’ Voor het huis liet hij zijn paard halt houden; zandkorrels en steentjes schoten in het rond. François sprong van zijn paard. Buiten adem zei hij: ‘Schiet op, ze zitten vlak achter me. Waar is Jean? We moeten de jongens onmiddellijk naar de grot brengen.’

Direct rende Madeleine naar het imposante stenen land-

huis. ‘Jean is in de tuin,’ riep ze over haar schouder. ‘Ik haal de kinderen! We zien elkaar achter de stal.’ Ze vloog de voordeur door, riep de jongens en pakte ondertussen hun jassen en petten uit de voorkamer.

Bij de grote stenen open haard zat haar moeder Elisabeth, met de drie jaar oude Evangeline op schoot. ‘Madeleine, wat is er aan de hand?’

‘Dragonders! Help me de jongens naar de stal te brengen. François haalt de paarden. We brengen hen naar de grot.’

Elisabeth stond op en liet het meisje op haar heup rusten. ‘Kom, Eline, wij gaan even naar boven.’ Ze keek Madeleine aan. ‘Ik pak een extra stel kleren voor ze.’

‘Daar is geen tijd voor.’

‘Maman?’ De achtjarige Charles keek om de hoek van de deur.

‘Waar is Philippe?’ Madeleines stem werd schril.

‘Boven. Hoezo? Wat is er?’ Zijn argeloze ogen werden groot. Hij droeg een klein tinnen soldaatje bij zich.

‘Ik haal Philippe wel.’ Elisabeth haastte zich met Eline op de arm langs Madeleine heen, de trap op.

Madeleine haalde diep adem, knielde voor Charles neer en nam zijn polsen in haar handen. Ze probeerde rustig te klinken. ‘Oom Jean gaat een poosje naar de schuilplaats met jullie. Weet je nog dat we dit geoeffend hebben?’

Charles knikte.

‘Kom, gauw dan. Ren naar de stal. Ik haal Philippe.’

‘Maar waarom, maman? Waarom moeten we naar de schuilplaats? Komt er iemand aan?’

‘Geen tijd voor vragen. Opschieten nu!’ Madeleine rende achter haar moeder aan de trap op.

Charles holde het huis door, de deur uit en langs het torentje het pad af naar de stal. De stalmeester, Henri,

kwam juist de stal uit met een zadel en twee zadeldekens in zijn armen. Buiten waren François en Jean bezig twee paarden op te tuigen.

‘We hebben geen tijd om te zadelen,’ zei François. ‘Ze zullen zonder zadel moeten rijden.’

De oude man bleef staan en hield de zadeldekens vragend voor zich uit. ‘Maar –’

‘Dat kunnen ze wel. Jean, neem jij met Charles de vos. Philippe kan de merrie wel pakken.’

Madeleine liep met Philippe de trap af die buitenom langs het huis liep; Charles’ kleren hield ze in haar armen geklemd. Haastig stak Philippe onder het lopen zijn armen in de mouwen van zijn jas.

‘Je moet voor niets of niemand stoppen tot je bij de rivier bent,’ beval François zijn jongere broer. ‘Ga stroomopwaarts, rechtstreeks naar de grot, en blijf daar tot een van ons jullie komt halen. Als de dragonders jullie sporen volgen, zullen ze denken dat jullie stroomafwaarts zijn gegaan, want die route is makkelijker.’

Jean knikte. ‘Begrepen. Ik zal goed voor hen zorgen.’

‘Er is voldoende voorraad in de grot voor een week.’

‘Maak je geen zorgen. We redden ons wel. Ik wacht tot ik iets van je hoor.’ Jean besteeg de hengst, die ongeduldig met zijn hoef over de grond schraapte.

‘Hier, Charles, zet je pet op.’ Met de rug van haar hand streek Madeleine over zijn kin. Daarna stopte ze zijn rode krullen onder zijn pet.

Philippe besteeg zijn zwarte merrie met al het zelfvertrouwen dat een twaalfjarige maar kan hebben. Hij had wel zin in een avontuur. ‘Maak je om ons geen zorgen. Tot gauw?’

‘Ja, jongen. Het is maar voor even.’

Zittend in het zadel tilde Jean Charles op. Hij zette hem voor zich op het paard. ‘Pak de manen maar goed vast, kleine.’

Charles draaide zich om en keek op naar zijn oom. Jean glimlachte geruststellend naar de jongen die de rode manen van het paard stevig vastgreep, en klopte hem op zijn dijbeen.

François sloeg de paarden op hun achterste; Charles zwaaide ten afscheid.

Achter elkaar reden ze weg, Jean voorop. Philippe joeg zijn rijdier met een kleine zweep op om Jean bij te kunnen houden.

‘Houd je vast, Charles, houd je goed vast!’ Pas nu bemerkte Madeleine de brok in haar keel. ‘Houd vol, lieve zoons van me.’ Ze zwaaide hen uit en bracht haar hand voor haar mond om een snik te onderdrukken.

De twee paarden galoppeerden langs de lage stenen muur tussen het *chateau* en de rivier die hun landgoed begrensd. Ze reden de lichte helling af, sprongen over de muur heen en begaven zich in de richting van de rij eikenbomen langs de rivier met hun lichtgroene lentebladeren. Op de bergtoppen in de verte lag nog een glinsterend restje wintersneeuw. De paarden lieten een spoor van opstuiwend stof achter, dat echter al gauw weer neerdaalde in het dichte gras.

‘Schiets op, jongens. Naar de bomen, naar de bomen.’ Terwijl hij zijn broer en zijn jongens nakeek, balde François zijn vuisten, alsof hij hen zo kon helpen hun bestemming eerder te bereiken.

Aangeslagen dwongen de ouders zich hun blik van de jongens af te wenden en terug te lopen naar het landhuis. Madeleine keek op naar de gevelspitsen op het schuine dak en zag de gouvernante van de kinderen, Claudine, vanachter een handgeweven gordijn naar buiten kijken. Uit een van de schoorstenen kringelde rook omhoog. De tuinknechten, die bezig waren de takken en het gebladerte van de winter uit de geometrisch aange-

legde tuin te verwijderen, staakten hun bezigheden even en keken de heer des huizes en zijn vrouw na terwijl ze over het pad naar het huis liepen. Madeleine zag dat haar moeder zich met Evangeline op de arm over het pad naar hen toe haastte.

Eline strekte haar armen in de richting van haar broers, die in de verte verdwenen. ‘Liene ook gaan.’

Madeleine nam Eline over van Elisabeth en sloot het mokkende kind in haar armen. ‘*Non, mon petit choux*, dat kan niet. Je broers gaan op reis. Maar ze blijven niet lang weg. Laten we nu maar naar binnen gaan, het is al laat.’

Evangeline bleef echter onrustig. Ze maakte een vuist met haar mollige handje en wreef in haar ogen om de tranen weg te vegen die over haar wangen naar beneden rolden. ‘Liene wil ook.’

‘Maman, neemt u haar mee naar boven? Maak haar maar klaar om te gaan slapen.’ Madeleine gaf het kind terug aan Elisabeth. ‘Neem de buitentrap. Waarschuw Claudine en Suzanne, maar vertel hun niet te veel. De dragonders kunnen hier elk moment zijn.’

Toen ze achter François aan over het pad naar het huis snelde, voelde Madeleine iets onder haar voet. Ze bukte zich en raapte het op – het was Charles’ tinnen soldaatje. Terwijl ze het tegen haar borst klemde, tuurde ze naar het bos in de verte waar de ruiters nog steeds te zien waren. Zachtjes vroeg ze God om bescherming.

Pas nu stond Madeleine zichzelf toe François in de ogen te kijken. Ze zag dat hij bang was, maar hij pakte haar bij haar armen en zei ferm: ‘Denk aan wat we hebben afgesproken. De jongens zijn op bezoek bij familie in Spanje. We moeten kalm blijven.’

Het donderende hoefgetrappel van naderende paarden leidde hem af.

Madeleine maakte zich los uit zijn armen om hem aan te kunnen kijken. Ze streek zijn haar glad. ‘Dit moet een

vergissing zijn. Louis zou zijn dragonders nooit op ons afsturen.'

Traag knikte François. 'Laten we het hopen.'

Ze haastten zich naar de ingang van het huis, waar ze het regiment opwachtten. François had een arm om Madeleines middel geslagen en trok haar dicht tegen zich aan.

De dragonders met hun rood-blauwe uniformen kwamen aanrijden over de toegangsweg die François nog geen twintig minuten eerder had genomen. Toen ze het huis bereikt hadden, stegen de soldaten af.

François liep op het hoofd van het regiment toe. 'Gegroet, in naam van onze glorieuze Zonnekoning Louis.'

De officier beantwoordde François' begroeting met een onderkoelde knik. Hij droeg een scharlakenrode jas met zilveren knopen en zat wijdbeens op een prachtige witte hengst. 'Wij komen inderdaad in naam van onze koning Louis. We hebben opdracht onze soldaten hier in te kwartieren. Als protestanten – hugenoten – zijn jullie dat de katholieke strijdmachten verschuldigd.'

De woorden 'protestanten' en 'hugenoten' spooog de commandant uit, alsof hij gif in zijn mond had.

'Natuurlijk, mijnheer.' François had zich voorgenomen hoffelijk te zijn maar wel te laten merken wie het gezag in dit huis toebehoorde; zijn voornemen smolt echter als sneeuw voor de zon in het bijzijn van de imposante officier.

De commandant draaide zich om en gaf zijn soldaten opdracht hun paarden naar de stal te brengen. 'Graan en water voor de paarden!'

Hij vroeg niet om toestemming, hij deelde bevelen uit.

'Zeker, mijnheer, deze kant op. Ik zal onze stalmeester halen.' François ging de soldaten voor, het pad met een hoge heesterhaag langs, naar de stal.

Madeleine wist dat François de soldaten wilde afleiden om te voorkomen dat ze in de richting zouden kijken

waarin Jean en de jongens nog maar even daarvoor waren verdwenen. Hij liep zo langzaam mogelijk, om hun de tijd te geven de beschutting van de bomen te bereiken, waar al lange, donkere namiddagschaduwen langs vielen.

De commandant steeg af en gaf de teugels van zijn paard aan een assistent, die eruitzag of hij amper zestien jaar oud was. Met de hengst aan de hand liep de jongen naar de stal.

De commandant draaide zich om en wierp een minachtende blik op Madeleine. De regimentsvlag die hij bij zich droeg klapperde in de wind. Hij had troebele grijze ogen en een getaande gezichtshuid, die sterk gerimpeld was van vele uren in de zon.

‘Kom, ik ga het huis eens bekijken.’

Huiverend maakte Madeleine een lichte buiging. Ze voelde haar knieën knikken. Ze schaamde zich voor haar eenvoudige bruine ruwkatoenen rok en haar vlekkerige schort. *Ik lijk wel een boerenvrouw!* Terwijl ze naar het huis liepen, dwong ze zichzelf tot een beheerste tred en duwde ze slierten van haar kastanjebruine haar terug onder haar mutsje.

Bij de sierlijk gebeeldhouwde boog boven de ingang van het huis stond een lakei in de houding. Hij maakte een buiging vanaf zijn middel toen Madeleine de officier voorging naar binnen.

Ze liepen de hal door, de woonkamer in. Madeleine was blij dat de bedienden al een grote lenteschoonmaak hadden gehouden. Langs de blinkend schone ramen in het vertrek hingen zware, bordeauxrode gordijnen, die Madeleine helemaal opentrok terwijl de commandant met zijn adjudant de kamer inspecteerde. Bij de open haard stonden een elegante sofa en een aantal stoelen, met hetzelfde motief als de gordijnen.

De commandant knikte goedkeurend. ‘Dit lijkt me een

prima hoofdkwartier.’ Terwijl hij langs de muren liep, trok hij zijn handschoenen uit en sloeg ze tegen zijn handpalmen als wilde hij zijn woorden kracht bijzetten. Bij een met gouden filigreinwerk versierd bureau, dat voor een hoge boekenkast stond, bleef hij staan. ‘Ik zie dat u van lezen houdt.’

‘Mijn vader had onderwijs hoog in het vaandel.’ Haar vaders boeken van Calvin, Viret, d’Aubigné en een aantal andere protestantse theologen stonden netjes op een rij in de boekenkast naast de open haard, waar een vuurtje zijn best deed zich gaande te houden. Madeleine liep naar de haard en zette de decoratieve tinnen kandelaars weer in het gelid op de massieve stenen schoorsteenmantel.

‘Dus jullie hugenoten beschouwen de theologie van Jean Calvin als “onderwijs”?’ De onheilspellende stem van de officier bulderde door de kamer. ‘Dat is geen onderwijs, dat is ketterij!’

Even snel als ze was opgekomen verborg hij zijn woede echter weer achter een valse sluier van beleefdheid. ‘Maar vergeeft u mij mijn manieren; ik ben geheel vergeten mijzelf voor te stellen. Mijn naam is Paul Bovée, commandant van het *Régiment des Dragons du Roi*.’

Madeleine maakte opnieuw een lichte buiging. ‘Wij zijn de Clavells.’

‘Ja, dat weet ik. En u bent Madeleine de Vaudois-Clavell. Een Vaudois – uw familie staat in de Dauphiné bekend om uw, wel, laten we zeggen: om uw religieuze erfgoed.’ Er trok een rilling over Madeleines rug.

‘U was in uw jonge jaren met de koning bevriend, is het niet?’ Commandant Bovée speelde met het bolvormige handvat van de sabel dat aan zijn riem hing en glimlachte stijfjes. Zijn mondhoeken krulden omhoog, maar zijn ogen vertoonden geen enkele emotie.

‘Ja, mijnheer, daar hebt u gelijk in. Heeft koning Louis over mij gesproken?’

Even was ze opgelucht. Misschien zouden hun de gruwel-
daden bespaard blijven die door het hele land tegen de
hugenoten begaan werden. Ze herinnerde zich de dag
waarop haar vader bij haar aan tafel was komen zitten
met een brief in zijn hand. Ze was toen pas twaalf jaar
oud geweest. Zachtjes had haar vader haar verteld dat
haar oom, haar tante, haar kleine nichtjes en haar neef
waren vermoord – om hun geloof. Haar moeder had in
de hoek van de kamer met haar rug naar hen toe gezeten
en uit het raam gestaard. Als zij en haar ouders niet van
adel geweest waren en toen niet aan het hof hadden ver-
keerd, zou hun hetzelfde lot beschoren zijn geweest, dat
beseftte ze maar al te goed. Sindsdien had Madeleine on-
telbare verhalen gehoord over de hugenotenhuzen die
waren leeggeroofd en platgebrand, over de bewoners die
waren gevangengenomen, waren verkracht, over de kin-
deren die waren weggevoerd om heropgevoed te worden
in kloosters. Vurig hoopte ze dat dit alles hun bespaard
zou blijven, omdat haar vader vroeger aan het hof ver-
keerd had en zij als kind met Louis bevriend was geweest.
‘Koning Louis spreekt in warme bewoordingen over u.’
Commandant Bovée keek naar een lege boekenplank en
liet zijn blik langs de wanden van de kast naar beneden
glijden. Hij liet hem rusten op de vloer voor de open
haard, waar Charles maar even daarvoor zijn kleine tin-
nen soldaatjes had neergezet. ‘Als ik dat zo zie, denk ik
dat u een toekomstig soldaat in de familie hebt.’
Madeleine knielde en begon de speelgoedsoldaatjes in
haar schort te verzamelen. ‘Ach, de meid heeft ze van de
plank gehaald om schoon te kunnen maken. Wat slordig
van haar dat ze ze op de vloer heeft laten liggen.’ Met tril-
lende hand zette ze de soldaatjes terug op de plank.
‘Aha. Een boeiende opstelling. Zet de meid de soldaatjes
altijd in gevechtsformatie neer als ze ze afstoft?’
‘Nee – eh, ik weet het niet.’ Madeleine hield uitdagend

haar hoofd schuin. ‘Soms lijkt het toch wel eens of iets briljant is uitgedacht, terwijl het eigenlijk door toeval is ontstaan?’

‘Ah.’ De commandant lachte Madeleine ijzingwekkend toe. ‘Misschien.’

Ze liep langs hem heen. ‘Ik zal u de kamers achter in het huis laten zien.’

De grote keuken leek de commandant tevreden te stellen. De geur van de stoofpot met rapen, kool en varkensvlees, die in een grote zwarte ketel boven het vuur in de open haard hing te pruttelen, had zich door het hele huis verspreid. Op een grove houten tafel lagen grote ronde broden die eerder op de dag gebakken waren. Er hing nog een zware gistlucht in de keuken.

‘De graanstal, de wijnkelder en de kaasopslag zijn allemaal die kant op – door die gang daar.’ Madeleine gebaarde voor zich uit.

Commandant Bovée liep de gang in. ‘Mag ik?’ Hij keek van links naar rechts om de omgeving in zich op te nemen; zijn rode baret met opstaande bontrand en overhangende stof volgde de bewegingen van zijn hoofd.

‘Natuurlijk.’ Madeleine ging hem voor de ruimtes door, waar knechten hard aan het werk waren.

In de graanstal bleef de commandant even staan. ‘God heeft jullie met een overvloed gezegend – en met veel ruimte om die op te kunnen slaan.’

‘Inderdaad.’ Madeleine keek toe terwijl hij met zijn sabel in een paar grote zakken graan prikte. Ze wist dat hij naar haar zoons op zoek was, en hoe langer hij met deze spokenjacht bezig was, hoe meer tijd Jean en de jongens zouden hebben om de schuilplaats te bereiken.

Vanuit de wijnkelder liepen ze weer terug door de gang, de keuken door, naar de voorzijde van het huis. Madeleines gedachten werden voortdurend heen en weer geslingerd tussen de ontsnapping van haar zoons en haar

dochtertje dat boven bij haar moeder was.
Officier Bovée liet zijn hand rusten op de leuning van de trap naar de eerste verdieping. 'En boven?'

'Slaapkamers.'

'Is er op dit moment iemand boven?'

'Ja.'

'En wie, als ik vragen mag?'

'Mijn moeder, het kindermisje en onze dochter Evangeline, die nu naar bed wordt gebracht.'

'Aha. En uw zoons? Waar zijn die?'

Frankrijk, 1680. Madeleine Clavell woont met haar gezin op een groot landgoed. Ze behoren tot de gegoede Franse adel – maar zijn ook hugenoten, en dat is in de tijd van Zonnekoning Louis XIV heel gevaarlijk.

Onder het bewind van de katholieke Louis XIV wordt de vervolging van de protestanten steeds feller en meedogenlozer. Madeleine, die aan het hof is opgegroeid en de koning al kent sinds haar jeugdijaren, vertrouwt erop dat de Zonnekoning haar en haar gezin daarom met rust zal laten.

Wanneer de soldaten van de koning echter ook in het landhuis van de familie Clavell trekken, ziet Madeleine nog maar één uitweg voor haar familie. Ze laat haar kinderen en haar man achter en reist naar het hof in Versailles om bij de koning zelf te pleiten voor hun vrijheid en hun leven.

Maar tot haar verrassing doet ook de koning een beroep op hun gezamenlijke verleden... en vraagt Madeleine in ruil voor haar vrijheid een prijs die veel hoger is dan ze kan betalen.

In de schaduw van de Zonnekoning is het eerste deel in een serie van drie romans die zich afspelen in de tijd van de hugenotenvervolging.

